

Arrest

**nr. 335 827 van 12 november 2025
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 30 oktober 2025.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 29 oktober 2025 gecontroleerd naar aanleiding van een actie horeca.

Verzoeker werd op heterdaad betrapt. Hij stond achter de toeg van een eettent en kon geen geldige documenten voorleggen.

Op 30 oktober 2025 werd ten aan van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Het verzoekschrift bevat geen enkele uiteenzetting betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker niet van zijn vrijheid beroofd is.

Uit het enkele gegeven dat verzoeker het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten binnen de zeven dagen na kennisgeving (zie "bijlage 13" van 30 oktober 2025) blijkt niet dat het risico op de tenuitvoerlegging van de bestreden, nakend is.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een dwangmaatregel met het oog op de repatriëring van verzoeker. Zoals reeds aangestipt is verzoeker niet vastgehouden conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering "imminent is".

Verzoeker toont niet aan dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is vermits er geen dwangmaatregel voorzien is en er al evenmin een repatriëringdatum vastgesteld is.

Verzoeker wordt ook niet vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker niet wordt vastgehouden en er geen gedwongen repatriëring is voorzien, staat het de verzoeker vrij om – wanneer hij een gewoon verzoek tot schorsing heeft ingediend – via het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van dit beroep te vragen wanneer een gedwongen repatriëring zou worden gepland.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in deze stand van zaken een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 november tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

J. CAMU